

ע"פ 68504/03/17 - עומר מתן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 68504-03-17 מתן נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט אברהם הימן
המבקש עומר מתן
נגד
המשיבה מדינת ישראל

החלטה

אקדים ואומר כי מחמת תקלה לא הועברה החלטה זו במועד שנקבע. לפני בקשה למתן ארכה לערעור על החלטת בית משפט קמא, בית המשפט לתעבורה - כב' השופט ש' קריספין - אברהם, לפיה דחתה בקשת המערער להאריך המועד להגשת בקשה להישפט בגין עבירת קנס שהינה ברירת משפט. בטרם דיון בבקשה שלפני, ומשום חשיבות העניין להחלטתי ראוי לפרוש המועדים הרלבנטיים להליך שלפני. בתאריך 22.7.15 נערכה נגד המבקש הודעת תשלום קנס, בגין עבירת מהירות ונשלחה בדואר רשום לכתובתו של המבקש ועל שמו. הודעת התשלום חזרה ביום 10.12.15, בעילה שדבר הדואר "לא נדרש". משום כך, נשלחה בתאריך 9.5.16 הודעת כפל הקנס, לכתובתו של המבקש. מתוך הודעת הערעור שהגיש המבקש עולה כי נודע לו ואין המשיב מסביר כיצד ומתי, אודות כפל הקנס. לפי דברי בא כוחו בהודעת הערעור: "בעודו מתקשה להבין על מה מדובר - אביו מר עומר אלי הסב תשומת לבו לעובדה שהוא נהג ברכבו בערב ביצוע העבירה". משום כך הגיש המבקש ביום 23.11.16 בקשה לבית משפט לתעבורה להאריך המועד להישפט בגין עבירת המהירות. הבקשה הגיע לדיון לפני בית משפט קמא אשר החליט בהחלטה מנומקת ומפורטת, מיום 21.12.16, לדחות הבקשה. הבסיס לנימוקי בית משפט קמא מצוי בכך שלא נמצא טעם המצדיק אי עמידה במועד שנקבע בחוק, כמו גם מצא כי לא ייגרם עיוות דין, במקרה שבקשת המבקש תדחה. מסתבר כי מחדלו של המבקש לא הסתיים אך בהגשת הבקשה, באיחור, כאמור, לבית משפט קמא אלא מצא להגיש הערעור על החלטת בית משפט קמא לבית משפט זה. המבקש הגיש הערעור, כאמור, אך ביום 30.3.17. משמע, בחלוף למעלה משלושה חודשים מאז נתן בית משפט קמא החלטתו. ביום 30.3.17 החליט כב' השופט ר' בן יוסף למחוק הערעור לפי שהוגש באיחור ניכר ללא בקשה להארכת מועד להגשת הערעור. אלא שבמחדל המבקש מצוי עוד אחד. בהתאם להחלטה זו הגיש המבקש ביום 25.5.17, דהיינו בחלוף כחודשיים מאז החלטת כב' השופט ר' בן יוסף, בקשה להארכת מועד. לנוכח התנגדות המשיבה לבקשה התקיים דיון בבקשה לפני, במעמד הצדדים, ביום 6.6.17. הנה כי כן, בגין דו"ח ברירת קנס מיום 22.7.15 הוגשה הבקשה שלפני, משמע, בחלוף כשנתיים מאז נערך הדו"ח בגין עבירת המהירות. ואם נתייחס במועדים ליום הודעת כפל הקנס, למעלה משנה חלפה מאז. העולה מהאמור לעיל, היא שאין לפני טעם המצדיק התנהלותו של המבקש, וממילא לא כזה שיש בו כדי לבסס היעדרות לבקשה להארכת מועד הגשת הערעור. ההלכה המחייבת במקרים אלה היא שחייב שיהיה סוף לדיון. אין ליתן יד להתנהלות בעייתית של המבקש (ראו לעניין זה רע"פ 9580/11 אייל יוסף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.12.11)). באשר לנימוק שהעלה המבקש כי בעת שנשלח אליו הדו"ח ניהל הליכי גירושין קשים, ולפיכך עזב את הבית למספר ימים, על פניו מדובר בנימוק ערטילאי בעלמא שאין בו כדי להסביר אי דרישת דבר הדואר הרשום ממשרד הדואר. מעבר לכך, כפי שצינתי לעיל, רשלנות המבקש לא נעצרה אך בכך, הוא המשיך בה לאורך כל הדרך עד להגשת כתב הערעור באיחור כה ניכר. ועוד דבר, בשולי ההחלטה, באשר לנימוקים לקבל הבקשה. העבירה בוצעה סמוך ליום 22.7.15 והנה לאחר קבלת כפל הקנס ביום 9.5.16 בחלוף כעשרה חודשים, ידע אבי המבקש לספר למבקש כי הוא היה זה אשר נהג ברכבו. ככל שאין הסבר לכך בבקשה, עובדה זו תמוהה במידת מה. מכל מקום, אין בסיס לבקשה זו, ולפיכך אני דוחה הבקשה.

ניתנה היום, ה' תמוז תשע"ז, 29 יוני 2017, בהעדר הצדדים.